

1992. február 28-án a Külkeren láttuk vendégül Göncz Árpádot. A főiskolai napok szervezői közül senki nem mert beszélgetni több száz ember előtt az elnökkel, én szívesen vállaltam (ez volt életem első nyilvános, ha úgy tetszik, közéleti szereplése). Göncz Árpád, bár testőrökkel érkezett, teljesen közvetlen volt, minden protokolltól mentes. Előkészítettünk egy VIP szobát, ott töltöttünk pár percet, és úgy beszélgettünk velem-velünk, mintha családi ebédnél gyűltünk volna össze. Úgy kellett magunkat átverekedni a hallgatókon, mindenki kezet akart vele fogni, vagy legalább megérinteni. Akkor még nem ismertük a "celeb" fogalmát, de a mából visszanézve ő az volt, a szó legnemesebb értelmében.

Ez egy teljesen új élmény volt, ami végigkísért a beszélgetés formális részén is. Jó pár kérdést tettem fel neki, s ő úgy válaszolt, mintha egyenragúak és egykorúak lettünk volna, és a diákok, tanárok spontán kérdéseire is a legtermészetesebb módon válaszolt. Tényleg jófej volt. Nagy üdvrivalgás mellett búcsúzott tőlünk, sallangmentesen.

Aztán jó félév múlva a Miniszterelnöki Hivatalban kezdtem el dolgozni, és ott láttam, hogy a közjogi és politikai viták milyen ellentéteket szültek közte és az őt elnökké javasló Antall között (médiaelnökök kinevezése, s korábban a taxisblokádnál). Erről megvan a véleményem, de ez most lényegtelen. A fontos az, hogy kisgyerekek koromban láttam nagyszüleim könyvtárában fordításait, s amikor gyerekeimmel rákérdeztem, nagypapám említette, hogy összebarátkozott Göncz Árpáddal az állampusztai rabgazdaságban. Sokkal később bogoztam ki a szálakat, és vált teljessé számomra a történelem és az ő története is.

A kilencvenes évek magyar politikája nagyvonalú volt. Értelmes viták, a tétek felismerése, útkeresés, kellő szerénység a közéleti szereplők részéről, méltóság és annak meglehetősen tisztelete. Mára mindez a múlté. Annak a kornak, egy reményteljes hazának kimagasló képviselője volt Göncz Árpád. Rá emlékezem.

(FB-on fotókat is mellékeltem.)